

Copyright © 2025 Auteur Michele Frederickx

Cover tekening: Michele Frederickx

ISBN: 9789465311371

NUR: 300

Onafhankelijk gepubliceerd

Eerste druk

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur. Dit is een fictief werk. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig.

KORENBLOEMEN

EN

KLAPROZEN

een kinderlijk gevoel van geluk

Mikki.F

Inleiding

Ik hoop dat mijn biografie een inspiratie kan zijn voor al die vrouwen die soms de moed verliezen. Er is altijd een uitweg, maar die vraagt strijd, en een hart dat durft te vechten.

Korenbloemen en klaprozen is een titel waarin het kind dat ik ooit was, het gelukkige, onbevange meisje, zichzelf terugvindt in de volwassen vrouw, de kunstenaars die zij is geworden.

Met liefde,

Mikki.F

De rups

Niets is toeval. Alles in mijn universum is ontegensprekelijk realiteit

Regressie, 1997

*De dood, hij komt veel voor in mijn leven. Meestal onaangekondigd
op de brede rand van mijn stoep, nauw verbonden met de
levensdraden van een déjà- vu, of door karma onzelfzuchtig terug
gekatapulteerd, en dan alles daartussen in.*

'Kees!' Zo klonk het op een frisse ochtend in 1997.

'Wat leuk je te horen! Vertel, hoe gaat het met jullie?'

Er viel een ijsingwekkende stilte.

*'Mijn zoon, hij is er niet meer.' Zijn stem klonk droog en rauw van
emotie. Ik weet niet meer wat die de telefoon deed trillen: zijn
woorden, of mijn hand.*

'Hij is er niet meer, vannacht tegen een boom gereden.'

De tijd is een rivier die onophoudelijk stroomt, maar soms keert ze haar loop, brengt ze diepe herinneringen aan de oppervlakte, als schimmen van licht die dansen in het duister.

Het was in 1997, toen Helen mij meenam naar de oever van die onzichtbare stroom, naar een man genaamd John, de bewaker van vergeten poorten.

"Geloof me, John is goed. Je zult het beleven, je voelt gewoon hoe hij je dichtbij brengt."

Ik wist niet wat ze daarmee bedoelde. Helen, betoverd door zijn raadselachtige magie, vertelde soms verhalen die klonken als echo's van een vergeten film, fragiele flarden tussen werkelijkheid en droom.

Op een winteravond hulde de stad zich in een sluier van stilte en ijs, en Helen had de afspraak vastgelegd. Zijn huis leek alledaags, bijna te gewoon, maar achter elke deur fluisterde een geheim, een belofte aan het onbekende. Bevend van nieuwsgierigheid en twijfel, stapte ik vol ongeloof binnen in Johns schuilplaats. Uiteindelijk kreeg ze me op zijn bank, maar louter uit nieuwsgierigheid. Ik wist niet dat dit ene moment mijn hele leven zou veranderen...

John was een mollige vijftiger, wonend in een Hollands stadje niet ver van de Belgische grens. De woonkamer van zijn rijhuis op de Broodmarkt nummer zeven had van elke goede huisvader kunnen zijn. De keuken leek op deze van eender welke liefdevolle moeder. Maar de werkkamer, die werkkamer, die straalde een heel ander verhaal uit.

Het was een gewone kamer waar elk voorwerp gevangen leek te zijn in een vredige tijdloosheid, die een oude, mysterieuze energie uitstraalde, als een poort tussen twee werelden. Ik snoof de lucht op van ongelooft.

Hoe kon ik op dat moment weten dat de vibraties van ongeduld al mijn zintuigen haarscherp zetten voor een onbewezen wetenschap die regressie heette.

De schilderijen, vastgeklemd tegen de kille muren, leken fluisterend te getuigen van zijn liefde voor muziek, alsof elke penseelstreek een noot was die nog nazinderde in de stilte. Ik weet zeker dat hij mijn blik zag rusten op de doedelzak, die als een eenzaam relikwie tegen de bleekwitte muur achter hem stond. Hij glimlachte dun en zei, bijna achteloos maar met een onverklaarbare schaduw in zijn stem:

‘Vroeger was ik Engelsman. Mijn leven heb ik ergens hoog boven de Schotse Hooglanden achtergelaten, toen de motor van mijn sportvliegtuig weigerde, alsof de lucht zelf me niet langer droeg.’

De kachel straalde een genoeglijke warmte uit. Helen liet er geen gras over groeien en ging in een comfortabele sofa liggen, waarop John haar voorzichtig met een oude deken toedekte. Ze ging het vast koud krijgen. Bedenklijk streek ik over mijn haren. Hopelijk zou ik hier geen spijt van krijgen.

John vertelde uitgebreid over een brede gang met smalle deuren en een lange, stenen tafel. Niets liet hij aan mijn verbeelding over. Plots gaf hij een snelle knip met zijn vingers en nam Helen het van

hem over. Op een rustige toon vertelde ze over haar verleden als jonge Indiaanse. Haar kleren, de omgeving met dorpen en hun typische huizen, ‘wigwams’: ieder detail beschreef ze vol overgave, alsof ze aan het schilderen was.

Haar stem kantelde, gedempt om afschuw te verbergen. Haar ogen traanden. Aarzelend vertelde ze over een jong meisje met gitzwarte haren dat met haar hoofdje nauwelijks boven het korenveld uitstak. Spelen tussen geurende margrietten was het enige wat haar restte.

Het dorp was verwoest en haar familie vermoord. Tranen rolden over haar wangen en haar stem klonk gebroken. Ze nestelde zich wat dieper onder de dikke deken. Nu kreeg ze het pas koud. Een goedkoop afgietsel van een of ander jeugdboek over cowboys en indianen, meer was het niet. Het friemelen aan de zoom van mijn rok veranderde in gestaag oprollen van mijn mouwen.

Dit verhaal was even belachelijk als de toren van Pisa op een rechte lijn schetsen. Helen nestelde zich nog wat dieper onder de zalvende deken van John, die in mijn hoofd geklasseerd was als een van de grootste kwakzalvers uit de parapsychologie.

‘Dank je, John. ‘Nu is alles voor mij veel duidelijker.’ Dat waren de woorden die ik van haar begreep. Wat er duidelijker was geworden, heb ik nooit gevraagd.

Het boeide me niet.

Plots keerde John zich naar mij. Zijn blik sprak boekdelen. Zonder één woord te zeggen, wist ik wat hij bedoelde.

Ik knikte met een overdreven beweging van links naar rechts, en weer terug.

Geen haar op mijn hoofd zou beslissen om mee te spelen met zijn voortreffelijk toneelstuk. Ik vond het zelfs vervelend dat ik daar nog zat, op een koude stoel, met een leeg gevoel in mijn maag en een kilte op mijn huid die me er voortdurend aan deed denken dat het hoog tijd was om op te stappen. Ik rilde als een blad. Waanzinnig hoe ik mijn tijd kon verdrijven met zo een onzin. Toen Helen besloot om onder het deken vandaan te kruipen, kreeg ik een ingeving. Er kwam op dat moment niets beter in me op dan de warme plek van mijn vriendin in te nemen, gewoon, om me even op te warmen. Mijn lichaam bleef maar trillen, maar het was niet te vergelijken met de koudegolf die later op die avond door mijn hele lijf zou daveren.

En toen begon John zachtjes te praten.

‘Voel het contact van je voetzolen met de aarde en open je kruin voor het licht in de kosmos.’ Via een zilverwitte, dunne leidraad kwam ik zwevend boven mijn eigen lichaam terecht. Ik had me iets anders voorgesteld bij hypnose. Mijn tenen krulden, en mijn armen wist ik nog steeds te kruisen, gelukkig.

Voor me lag een lange galerij met ontelbare deuren. Slechts één deur mocht ik openen. Met de vingerknip van John was dit zo gebeurd. Hoog gras wuifde aan mijn voeten en daar middenin stond een oude, stenen tafel. Ik zag hoe donkergroen mos de vuile, verweerde vlekken op de tafel bedekt had. Het rook naar natte herfstbladeren. De geur

vulde Johns kamer volledig. De tafel was beslist oud, ouder dan de mensheid zelf.

Op de tafel lag een dik boek. Toen ik het naderde, zag ik het bestempeld '*Mikki.F*'. Ik nam de veer die in een pot vol inkt gedrenkt lag en schreef in sierlijke letters mijn naam op een blank blad papier: Michele Frederickx. Twee puntjes op de i, en iedere krul op de juiste plaats. Ik wist immers op dat moment nog niet dat Mikki.F mijn kunstenaarsnaam ging worden.

Er was geen enkel verlangen om de bladzijde verder om te slaan, noch terug te draaien. Het was immers niet mijn bladzijde. Het behoorde toe aan een leven uit het verleden, of de toekomst... Toch was er een bladzijde die ik mocht inkijken.

Met een knip van Johns vinger ging ik dwars door het blad en landde ik als klein jongetje in een prachtig herenhuis uit de negentiende eeuw, te midden van het ontluikende Wenen.

Ik zag mezelf man worden, versieren, verloochenen, beminnen, bedriegen en verliezen.

Ik duizelde. John reikte mij een groene, papieren zakdoek aan.

De geur van menthol en ontwortelde emoties deden me naar adem snakken.

Via een zandweg, tussen twee rijen dikke eikenbomen wandelde ik doorheen deze mooie stad, tot aan het portaal van een prachtig herenhuis. Ik duwde de fraai beeldhouwde deur open. Er vond een

prestigieus feest plaats en ik kon mezelf gadeslaan. Mijn lakschoenen glommen. Ik trok mijn driekwart, blauwe fluwelen broek recht.

De witte franjes aan de onderkant van mijn mouwen zwaaiden gezwierd, net als het rood gestrikte lintje rond mijn rechtopstaande kraag.

Dure champagne vloeide rijkelijk over de kristallen glazen heen. Damasten gordijnen verborgen de betaalde prijs voor de buitenwereld.

Het oude herenhuis baadde in een helder licht van immense kroonluchters. De bedienden hadden vooraf een week lang ieder deeltje aan het plafond afgehaakt tot de armen van de luchters er kaal en troosteloos bij hingen. De glazen druppels werden zorgvuldig opgepoetst in een lauw sopje van geurende Marseille zeep, grondig opgeblonken met een pluizige doek en dan, één voor één, heel voorzichtig teruggehangen. Het samenspel van duizenden glazen druppels gaf de kroonluchters hun Boheemse fierheid terug. Ze schitterde als diamanten in duizend kleuren.

Ook de mahoniehouten trap werd geboend met een zoetgeurende bijenwas. Ik gebruikte de stijlvolle leuning, die in een sierlijke krul eindigde, graag als glijbaan, en maakte dan een gekke sprong als een volleerd gymnast.

In de namiddag stond het koperen bad van de bijkeuken voor me klaar, gevuld met warm water en overdadig veel schuim. De badplaats bevond zich aan de achterkant van het statige huis.

Dagelijks speurde ik naar Witje, de buitenproportionele huiskat die mijn graaiende handen angstvallig ontweek en liever zijn toevlucht zocht tussen het pas opgesteven huislinnen, dat naar verse lavendel rook.

Regelmatig bracht mijn vader een bezoek aan de linnenkamer en keurde er de fraaie lakens en tafelkleden. Het was een kleine afwijking in zijn professionele leven, zoals hij dat noemde, en iets waarover mijn moeder, stilzwijgend, haar hoofd naar haar schoot boog. Deze afwijking was het enige positieve wat mijn vader in zijn gezin had bereikt.

De koets bracht hem iedere dag naar de grote wasserij. Succes was zijn leven. *‘Een ijzeren hand, dat is wat de maatschappij nodig heeft!’* hoorde ik hem naar mijn moeder roepen, telkens midden in een hoogoplopende ruzie.

Daarna volgde een stil gesnik. Net zeven en ik was het gewoon.

Haar rode ogen werden een vertrouwd deel van het huis, een dagelijks tafereel wanneer ze uit onze bibliotheek kwam waar vader haar instructies gaf. Haar bleke wangen tekenden zich schril af tegen de donkere muren van de gang. Het doorbrak mijn onbezorgd spelen.

‘Ik ga voor confituur,’ antwoordde ze op mijn vragende blik, en snelde zich dan naar de kelder, op zoek naar een plek om te verdwijnen tussen potten met pruimen en abrikoos. Ze schaamde zich voor haar man, voor haar tranen, en voor haar bestaan.